

Serrat, el plaer ha estat nostre

“Ha estat un plaer haver-vos conegut”, va dir Joan Manuel Serrat, visiblement emocionat, per acomiadar-se del públic del Festival Castell de Peralada, dissabte a la nit, en la recta final d'un concert de dues hores i mitja en què el noi del Poble Sec va resumir la seva carrera de gairebé sis dècades en 22 cançons. Serrat va oferir a Peralada el primer dels concerts a Catalunya de la seva gira de comiat, El vici de cantar, que aquest estiu passarà també per Sitges, Sant Feliu de Guíxols, Tarragona i Pineda de Mar, i es clourà al desembre a Barcelona amb dos Sant Jordis, a tot arreu ja amb les entrades exhaurides. És significatiu que Peralada obri el periple català de la gira, perquè Serrat hi ha actuat una vintena de vegades en els últims quaranta anys i, com va remarcar dissabte, hi ha tingut bons amics, entre ells els ja desapareguts Carmen Mateu i Paco Fontanals, presidenta i director tècnic del festival empordanès, que Serrat va homenatjar en una nit de comiats i emocions.

El repertori del sector català de la gira és diferent al que Serrat ofereix a la resta de l'Estat o a Llatinoamèrica. A Peralada va començar amb Temps era temps i Cançó de bressol, seguides d'El carrusel del Furo, una cançó del disc Para piel de manzana (1975), que no és una de les seves més populars, però que evoca el paradís perdut de la infància i funciona bé dins del fil argumental del concert. El viatge va continuar amb Romance de Curro 'El Palmo' i amb Señora, un dels seus personatges mig reals mig ficticis que mai no envelleixen, mentre sí ho fa el seu creador, que va reflexionar sobre això i moltes altres coses en llargs parlaments farcits de tendresa, de records, també d'ironia, com quan va recordar als presents que és un home de 78 anys i que podria morir a l'escenari, però que si fos així no es retornarien els diners d'unes entrades que és millor guardar com a comprovant d'haver assistit a un moment històric. També va fer conya amb la mort quan va recordar que havia treballat amb els millors arranjadors –Juan Carlos Calderón, Josep Maria Bardají, Francesc Burrull–, tots difunts, excepte els que tenia dissabte mateix als dos extrems de l'escenari: Ricard Miralles (piano i direcció) i Kitflus (teclats), al capdavant d'un efectiu septet instrumental.

Tornem al repertori: Seria fantàstic i l'emocionant Me'n vaig a peu van precedir No hago otra cosa que pensar en ti i una divertida reflexió sobre què és una cançó, abans de continuar amb Algo personal i el drama de La tieta. No hi va faltar la reivindicació de Miguel Hernández, amb Nanas de la cebolla, que el poeta va escriure a la presó, i Para la libertad, dos temes del disc que Serrat li va dedicar el 1972, reivindicant-lo en plena dictadura, com ja ho havia fet abans amb Machado, invocat dissabte amb la imprescindible Cantares i el seu “Caminante, no hay camino, se hace camino al andar...”

La sorpresa de la nit va ser l'aparició en escena de la israeliana Noa, bona amiga de Serrat –la nit abans havia actuat a Manresa–, amb qui va cantar Es caprichoso el azar abans d'interpretar amb el seu guitarrista i productor, Gil Dor, You, la cançó que va compondre per a “l'altre ocell”, Joaquín Sabina. Serrat hi va assistir assegut, com un espectador més, i encara va rebre un altre regal: Noa li va llegir un text farcit d'agraïment i elogis personals i musicals, amb una sinceritat i una passió certificades per una abraçada no fingida.

La festa va anar creixent en intensitat, amb Cançó de matinada i Hoy puede ser un gran día –acompanyada per uns divertits vídeos de La Gioconda manipulada de mil maneres; excel·lent realització audiovisual, en general– i Pare, que va anunciar com un tema que es va avançar mig segle a la denúncia dels problemes mediambientals, abans d'arribar a l'apoteòsica Mediterráneo i als esmentats Cantares. Sense gaire transició, van arribar els bisos amb El meu carrer, Aquellas pequeñas cosa i l'explosiva Fiesta, tres grans himnes de la vida quotidiana, per acabar, com ha de ser, amb Paraules d'amor, cantada al final pel públic mentre Serrat marxava de l'escenari a través d'una cortina, com a gran cloenda d'una nit que no oblidarem. Gràcies, Serrat, el plaer ha estat nostre.

Publicat a:

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2168404-serrat-el-plaer-ha-estat-nostre.html>